

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **V.H.N.**, narozený ..., státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem ...
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-4031-5/ČJ-2018-930310-V223 ze dne 10. 6. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce pobýval na území České republiky od roku 1996, z toho od 11. 6. 2002 na základě povolení k trvalému pobytu. Následně byl rozsudky trestních soudů postupně odsouzen pro drogovou trestnou činnost v organizované skupině a v únoru 2016 mu byl uložen společný nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 102 měsíců (8,5 let). V lednu 2016 mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a stanovena lhůta k vycestování, právní moci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

toto rozhodnutí nabylo v červenci 2016. Podmíněně propuštěn byl žalobce 12. 2. 2018 a 14. 2. 2018 mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 20. 2. 2018. V této lhůtě žalobce nevycestoval a dne 21. 2. 2018 se dostavil na policii řešit svou pobytovou situaci. Protože v té době na území České republiky pobýval neoprávněně, byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, vyhoštěn z území států Evropské unie. Doba, po níž nelze žalobci umožnit vstup na jejich území, byla stanovena na jeden rok.

2. Naříkaným rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí krajského ředitelství. Vyšla z toho, že ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce na území státu pobýval neoprávněně a že vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce. V průběhu řízení žalobce na komplexním zjišťování rodinné situace nespolupracoval, významným pro rozhodnutí tak mohl být jen jeho vztah k matce a družce. Matka žalobce uvedla, že potřebuje, aby se o ni žalobce staral, neboť trpí zdravotními problémy. Po dobu výkonu trestu žalobce se o ni však byly schopny postarat její další děti – žalobcovi sourozenci. Vztah k české družce žalobce v průběhu prvostupňového řízení nezmínil, jeho existenci v rámci řízení o odvolání tak žalovaná považovala za účelovou. Osobní vztah vybudovaný v průběhu řízení o vyhoštění tak nemůže požívat ochrany. Navíc to byl pouze žalobce, kdo svým trestným jednáním ovlivnil svou možnost na území České republiky navazovat vztahy a vést rodinný a soukromý život.
3. Proti rozhodnutí žalované žalobce brojil žalobou pro nezákonnost a pro vady řízení, které spatřoval v tom, že byl nedostatečně a nepřezkoumatelně posouzen zásah do jeho soukromého a rodinného života. Přiměřenost rozhodnutí byla vyhodnocena jen velmi formálně. V minulosti sice porušoval právní předpisy, ale uložený trest vykonal. To nemění nic na délce jeho pobytu v České republice a kvalitě vybudovaného zázemí. Rozvoj mezilidských vztahů není možné mechanicky plánovat, takže nelze dovozovat účelovost družského vztahu. Rozhodnutí policie se pak náležitě nevypořádávají s námitkou zásahu do rodinného života s matkou, s níž žije ve společné domácnosti a má velmi blízký vztah. Matka je na pomoci žalobce závislá, neboť trpí zdravotními problémy. Nepřipadá do úvahy, aby byla nepřímo nucena k návratu do Vietnamu, neboť tam nemá žádné vazby ani zázemí. Sourozenci žalobce se o ni nemohou trvale starat tak, aby jí zajistili alespoň základní kvalitu života. Sám žalovaný ztratil veškeré vazby na zemi původu, nemá tam žádný majetek a s příbuznými se nestýká. Telefonuje si pouze s otcem, u kterého však nemůže bydlet. Správní orgány se měly zabývat možností vést řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců a měly také podložit svůj závěr o tom, že vyhoštění žalobce je v demokratické společnosti nezbytné.
4. Žalovaná plně odkázala na důvody svého rozhodnutí s tím, že v něm vypořádala všechny námitky žalobce. Důvody rozhodnutí mají oporu v obsahu správního spisu, rozhodnutí tak je dle jejího mínění v souladu se zákonem.
5. Při ústním jednání před soudem žalobce setrval na žalobě v celém jejím rozsahu. Nad jeho rámec namítl, že žalovaný rozhoduje ve shodných případech rozdílně, protože je mu znám případ s vyhoštěním na kratší dobu. Dále namítl, že řízení trpí vadami, protože žalovaný neučinil účastníci řízení družku žalovaného. K dotazu soudu zástupce žalobce sdělil, že vztah mezi žalobcem a jeho družkou vznik začátkem roku 2019 a že spolu nemohou žít ve Vietnamu, protože družka má centrum svého života v České republice a Vietnam je jí kulturně vzdálen.

6. Žalovaný se z ústního jednání řádně omluvil.
7. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v rámci včasných žalobních bodů. Námitka nerovného přístupu žalovaného a vad správního řízení spočívajících v nejednání s družkou žalovaného byly uplatněny až po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), neboť neměly oporu v žádné individualizované skutkové a právní argumentaci uplatněné v žalobě (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS, č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS). Zástupce žalobce byl při jednání vyzván, aby v žalobě označil základ pro tyto žalobní body, nebyl toho však schopen. Soud se jimi proto dále nezabýval.
8. Žaloba není důvodná.
9. Argumentace žalobce spočívala především na tvrzení, že žalovaný jeho situaci posoudil velmi formálně a nevypořádal se dostatečně s jednotlivými hledisky vypovídajícími o zásahu do rodinného života žalobce. Tak tomu není. Rozhodnutí žalovaného podrobně a v právu rozumně vypořádalo jednotlivé námitky, které žalobce vznesl, a v zásadě na ně lze odkázat.
10. Jakkoliv žalobce na území České republiky pobývá již od dětství, nemění to nic na tom, že je státním příslušníkem Vietnamu a jeho pobyt v České republice je možný pouze při dodržení zákonem stanovených podmínek. Stěžovatel však na území České republiky spáchal zvláště závažný zločin, a proto mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. Z výkonu trestu byl podmíněně propuštěn, nepodrobil se však povinnosti opustit území státu a již devátý den po svém podmíněném propuštění opět porušil právní řád České republiky tím, že zde pobýval neoprávněně. Za toho stavu byly naplněny formální podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
11. Jediným důvodem, který by mohl zabránit vyhoštění žalobce, byla případná nepřiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. I v této otázce je rozhodnutí žalovaného plně odůvodněno.
12. Žalobce spatřoval nepřiměřenost zásahu ve třech rovinách: ve vztahu k nemocné matce, ve vztahu k družce („životní partnerce“) a celkově z toho důvodu, že nemá ve Vietnamu žádné sociální ani věcné vazby, zatímco v České republice je má.
13. Ve vztahu k nemocné matce žalovaný přiléhavě uvedl, že o matku se mohou starat sourozenci žalobce, kteří se o ni podle jejího vlastního vyjádření starali i doposud (srov. její výpověď z 2. 5. 2019 na č. l. 155 správního spisu). Jakkoliv žalobce i jeho matka tvrdili, že to již nadále nebude možné, neuvedli k tomu jediný konkrétní argument, natožpak aby ho podpořili jakýmkoliv důkazem. Ze správního spisu přitom plyne, že bratr i sestra žalobce se v České republice integrovali výrazně lépe než žalobce, doposud matce finančně vypomáhali a nejsou matce nijak podstatně vzdáleni (sestra podniká v obci Žlutice, bratr s českou manželkou bydlí v Karlových Varech). Samotná skutečnost, že někteří členové rodiny nemíní opustit Českou republiku, protože zde pobývají legálně a bez problémů, není důvodem pro to, aby zde pobýval i žalobce, o kterém se totéž říci nedá.
14. Závěr žalovaného o vztahu mezi žalobcem a jeho družkou je také věcně přiléhavý. Žalobce v řízení před orgánem I. stupně tuto „životní partnerku“ nezmínil a rozpomněl se na ni až v rámci odvolací argumentace. Žádné kvalifikované tvrzení o podstatě jejich vztahu a jeho obsahu žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem neuvedl. To je přitom zásadní již jen proto, že intenzita vztahu je podstatná pro posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života. Nelze přitom přehlédnout ani to, že žalobce od roku

2016 věděl, že bude muset vycestovat z České republiky. Stávající „životní vztah“ vznikl až po podmíněném propuštění z výkonu trestu a po zahájení řízení o vyhoštění. Navázal-li jej žalobce za těchto okolností, ohrozil jej již v začátcích a oba budoucí „životní partneři“ se nemohli po právu domnívat, že v něm budou moci bez obtíží pokračovat na území České republiky (nejde o situaci, kdy by družka žila v dlouhodobé nevědomosti, již 22. 3. 2019 o řízení o vyhoštění věděla; srov. č. l. 14 odvolacího spisu). Skutečnost, že družka nechce žít ve Vietnamu, pak důvodem nezákonnosti není: navázala vztah se státním občanem jiného státu za situace, kdy byla možnost jeho setrvání v České republice nejistá. To mělo být součástí jejích úvah o perspektivnosti vztahu, nehledě na to, že objektivní důvod bránící přesídlení obou do Vietnamu v řízení nezazněl.

15. Jde-li o námitku, že centrum života žalobce je v České republice, nikoliv ve Vietnamu, ani to nevypovídá o nepřiměřenosti závěrů žalovaného. Pokud žalobce chtěl udržet centrum svého života v České republice jako cizím státu, který není povinen jej mít na svém území, bylo na něm, aby tomu přizpůsobil své jednání. To neučinil ani v rovině beztrestnosti, ani v rovině dodržování pobytového režimu. Ten porušil dokonce v době, kdy byl výkonem trestu dostatečně varován (ostatně trest vyhoštění nebyl soudem uložen jen proto, že žalobce měl povolen trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny, srov. str. 89 správního spisu). Tvrzení, že žalobce nemůže ve Vietnamu bydlet u otce či jiných příbuzných na uvedeném nic nemění: žalobci bude 35 let, je zdravý a v řízení netvrdil jediný důvod, proč by měl být odkázán na otce, matku či jiné příbuzné, a proč by taková skutečnost zasloužila právní ochrany.
16. K tvrzení, že žalovaný postupoval paušálně a konkrétně nerozebral jednotlivá kritéria, která plynou z rozhodovací činnosti vrcholných soudů (srov. např. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 240/2014-35 ze dne 24. 7. 2015, č. 3330/2016 Sb. NSS, a tam citovanou judikaturu), lze jen stručně uvést, že tak neučinil ani sám žalobce. Omezil se pouze na blokové citace rozhodnutí, aniž by uvedl, jakým určitým způsobem by se citovaná kritéria měla promítat v jeho věci. Neuplatnil-li žalobce jednotlivé a podrobné námitky, nemusí být podrobně vypořádány.
17. Většina těchto kritérií navíc vypovídá v neprospěch žalobce: nevede zde kvantifikovatelný rodinný život (o matku se mohou postarat sourozenci), osobní, sociální i pracovní život byl výkonem trestu odnětí svobody již dříve dlouhodobě přerušen, v pobytové historii žalobce se skví zvláště závažný zločin, zdravotní stav či věk mu v návratu do vlasti nebrání. Ve prospěch žalobce tak vypovídá v zásadě jen to, že na území České republiky pobývá většinu svého života. V úspěšné integraci a dodržování právního řádu České republiky se to však neprojevalo.
18. Namítal-li žalobce, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkou o možnosti vést řízení o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nelze mu přisvědčit. Jednak se žalovaný s touto námitkou vypořádal na straně 5 napadeného rozhodnutí, jednak dostatečně vyložil, proč jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o vyhoštění.
19. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že naříkané rozhodnutí není nezákonné a nedošlo ani k vadám řízení před žalovaným. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. srpna 2019

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce